

**Anonym**

**Ledový květ**

Hled'te, jak ve větru

táhnoucím nad řekou

taje led:

Vlna, jež tryská mřežovím ledu –

není to první jarní květ?

Verše psané na vodu, ze sbírky Kokiňšú (Sbírka starých a nových básní) vybrala a přel.  
Vlasta Hilská, přebásnil Bohumil Mathesius, 6. vyd., Praha 1978, s. 65

**Matka**

Viděl jsi někdy svou starou matku

ve chvíli, kdy ti odestýlá postel,

zastrkuje, napíná, urovnává a hladí prostěradlo,

aby tam nebyla ani jedinká tlačící vráska?

Její dech, pohyb její ruky i dlaně

je tak láskyplný,

že jako minulý hasí dosud požár v Persepoli

a jako přítomný utišil už nějakou budoucí bouři

na čínském nebo jiném dosud neznámém moři...

Vladimír Holan, in: *Na postupu*, 1964

## **Světlo proudí dovnitř**

Venku za oknem leží dlouhé zvíře jara,  
průsvitný drak slunečního světla proplouvá  
kolem nás jako nekonečný příměstský  
vlak – nikdy jsme nestihli spatřit jeho hlavu.

Vily na pobřeží se sunou stranou,  
jsou pyšné jako krabi.  
Slunce nutí sochy mrkat.

Zuřivé ohnivé moře ve vesmíru  
se prozemňuje na pohlazení.  
Odpočítávání začalo.

Tomas Tranströmer, in: *Smuteční gondola*, 1996

## Zimní rondeau

Krajina je zasněžena,  
v plášti sněhu dřímou lesy,  
ticho, jenom v skalách kdesi  
chladný vítr ostře sténá.

Sedá stromům na ramena,  
v holých větvích zavýskne si – –

Krajina je zasněžena,  
v plášti sněhu dřímou lesy.

Spi, má písni unavená,  
v duši mou se ticho věsí,  
bouř ji více nevyděsí:  
bez touhy to, beze jména  
krajina je zasněžená!

Jaroslav Kvapil, in: *Padající hvězdy*, 1889